

Skutečný
příběh

Kdo byl můj manžel?

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Kdo byl můj manžel?

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Kdo byl můj manžel?

Copyright © Joe Garcia, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-063-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-064-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-065-5 (PDF)

Obsah

Prolog

Grace Davis

Útěk

Svatba

Záhadná smrt novorozeného syna

Autonehoda

Pátrání po neznámé dívce

Odhalení

Oliver Emerson

Kde zmizela Laura Drake?

Kde jsou moje holčičky?

Na ostrově

Pravda bolí

Únos

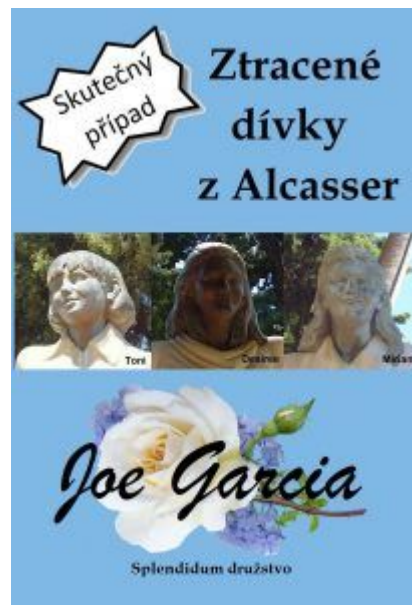
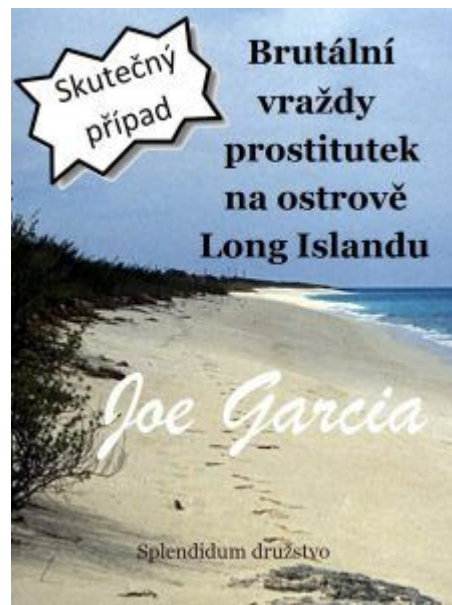
Útěk z pekla

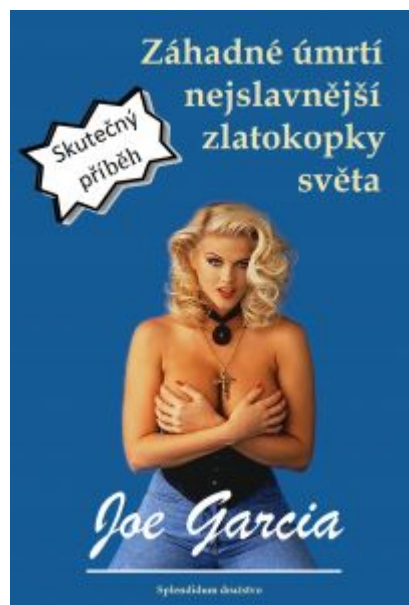
Nový život

Prolog

Tento příběh je inspirovaný dvěma skutečnými událostmi, které se staly po roce 2005 v Utahu a Ohiu. Jména osob jsou záměrně změněna.

Další díly ...

Grace Davis

Jmenuji se Grace Davis. Narodila jsem se v roce 1985 v Utahu a rozhodla jsem se napsat o svém děsivém zjištění a událostech, které mi změnilý život.

* * *

Moje matka se jmenuje Evelyn Kelly. Žijeme v Utahu ve Skalnatých horách na periferii města Lyons v malém jednopatrovém domku daleko od lidí. Někdy mě máma autem vezme na nákup. To je vždy pro mě svátek. Vidět ostatní děti jak si hrají, mladé dámy krásně oblečené, muže ... těch se bojím. Máma mi o nich vypráví hrozné věci.

Nemáme televizi, ani rádio jen počítač, ale bez internetu. Pokud si chci přečíst knihu, tak mám smůlu ... v knihovně je pouze Kniha Mormonova a Bible. Časopisy, noviny nic takového se v naší skromné domácnosti nenachází, kromě školních knih.

Každý den je stejný. Snídaně, modlitba, školní učení, oběd, krátký odpočinek, práce na zahradě, kde si pěstujeme mnoho plodin, k tomu máme i zvířata, psa, ovce, králíky, krůty a slepice ... jdeme spát. A pokud je třeba chlapské ruky, chodí nám vypomáhat

důchodce pán Lucas. Ani neznám jeho příjmení. Máma nechce, abych se s ním bavila, i když je strašně upovídaný a zvědavý. Podle všeho je i on mormon, tak jako já a moje máma.

Do svých 14 let jsem svůj život brala jako něco samozřejmého, až do dne, kdy jsem čekala ve škole na paní učitelku, která mě zkoušela. Děti, které vyučují rodiče, jsou pod stálým dohledem školských úřadů a musí vykonávat předepsané zkoušky. S tím jsem neměla problémy. Učila jsem se dobře a máma mi stále říkala, že já vzdělání nepotřebuji, co potřebuji je umět se chovat k manželovi a vychovávat děti.

Stojím před dveřmi a máma tentokrát musela někde odejít. Všiml si mě jeden kluk. Nejsm moc hezká ... hubená, přesněji řečeno vychrtlá tyčka bez prsou, řídké hnědé vlasy nakrátko ostříhané, velký nos, úzké hnědé oči ... přiznávám, že mi můj vzhled nečinil žádnou radost a máma mi říkala, že je to moje velká výhoda. Nevím, v čem to měla být výhoda, to jsem pochopila až později.

Kluk na mě kouká, oči ze mě nespustí ... zčervenala jsem, ale věnovala jsem mu jeden úsměv, protože se mi líbil. Vypadal jako anděl. Delší blond vlasy, krásně se mu vlnily, modré oči ...

„Ahoj,“ stál u mě a já se mohla hanbou propadnout. Najednou jsem se styděla za to, jak vypadám, co mám na sobě a jaký vedu život.

„A...ahoj,“ zakoktala jsem se.

„Tebe neznám. Do které třídy chodíš?“

„Já, já nechodím do školy, učím se doma.“

„To musí být otrava.“

Jen trhnu ramenem a usměji se. S obavou se koukám, jestli nejde máma.

„Nejsi moc mluvná. To je dobře. Nesnáším užvaněné holky. Jak se jmenuješ?“

„Grace,“ špitnu.

„Já jsem David,“ podal mi ruku.

Znovu jsem se bojácně ohlídl, jestli nejde máma ... podám mu třesoucí ruku. On ji chytil, přitáhl mě k sobě a políbil mě na ústa.

Rychle jsem se odtáhla a rudá jako rajče jsem na něho vytřeštěně koukala. On se začal smát a odešel. Dvakrát se ještě otočil a koukal se s úsměvem na MĚ.

Stála jsem jako opařená. Poprvé v životě mě políbil chlapec. Bylo to velice příjemné a vůbec se to neshodovalo s tím, co mi máma vyprávěla.

„Co tu stojíš vytřeštěná? Proč už nejdeš dovnitř?“ Odněkud se vynořila máma a svým nepříjemným hlasem mě vyděsila k smrti.

Tento zážitek byl pro mě neskutečný. Najednou jsem zažila něco, o čem jsem ani nesnila. Tři měsíce jsem tím žila. Začala jsem nenávidět tu příšernou izolaci od světa.

* * *

A léta běží.

Další věc, která mě moc rmoutila, byla skutečnost, že jsem neznala svého otce a nejen, že jsem ho neznala, ani jsem o něm nic nevěděla.

Máma o něm nemluví, a když se ji zeptám, odvětí vždy stejně: „Už jsem ti přece říkala, že zemřel.“

„To ano, ale jak zemřel a kdy?“ nedám se odbýt.

„Ty jsi zase otravná. Dej mi pokoj!“

„Proč jsem otravná, když chci o svém otci něco vědět?“

Matka se na mě podívala takovým pohledem, že mě zamrazilo.

„Mám svoje důvody, abych o tvém otci mlčela.“

„A jaké máš důvody, abych nechodila do školy?“

„To už jsme taky probíraly?“

„Proč jsi mě odřízla od světa? Čeho se bojíš?“

„Lidé učí děti doma z mnoha různých důvodů. Tím nejdůležitějším je dát dětem to nejlepší možné vzdělání. Doma učící rodiče jsou lidé, kteří své rodičovství berou velice vážně. Z jakýchsi příčin cítí, že je jejich povinností dát dětem vše, co potřebují. A to je přesně můj případ.“

„Já, ale nechci takhle žít.“

„Copak nejsme šťastné?“

„Čemu říkáš štěstí, proboha?“

„Neber jméno boží nadarmo.“

„Štěstí ... každý den je stejný. Nesmím se vzdělávat, nesmím nic jen krmit slepice a odříkávat modlitby.“

„To stačí! Je ti 17 let a za rok se tvůj život změní. Buď trpělivá.“

Za rok se můj život změní. Kromě slepic a krůt se budu starat o krávu, kterou asi máma přikoupí. Jinou změnu si neumím představit.

Taky jsem nechápala, že máma nemusí chodit do práce. Pravdou je, že toho moc k životu nepotřebujeme, ale stejně to byla záhada, kdo matce posílá peníze. Chodí si pro ně jednou měsíčně do banky. Samozřejmě na můj dotaz odpověděla, že to je státní podpora, ale já tomu nevěřím. Jednou jsem ji viděla, jak počítá peníze a bylo jich dost.

Raději jsem se už na nic neptala, stejně by mi pravdu neřekla.

To bylo moje dětství a puberta. Mateřská láska ... to neznám.
Otcovská láska, ani ta nebyla mým údělem.

Ach, čas od času jsem vzpomínala na políbení toho anděla. Kdo to asi je? Co dělá? Určitě má děvče a někde si spolu užívají život.

Život.

Koukám na Leydenský papyrus, jehož kopii jsem si donesla ze školy ...

„Život je tak unavující a tak pomíjející, že ho nelze poznat ... Než dospěje život ke svému vrcholu, jsou ho dvě třetiny pryč. Deset let stráví člověk, jsa děcko, nežli rozezná smrt od života. Dalších deset let stráví, zaměstnává se naukou, v níž jest tato znalost života. Pak stráví dalších deset let, získává a zjednává si majetek aby byl z něho živ. Pak stráví dalších deset let až do konce shora uvedených dvou třetin života, než jeho rozum nabude zkušeností. Zbytek šedesáti let celého života, která Thovt přede-psal zbožnému člověku, stráví jeden z miliónů, jemuž bůh žehná a jemuž jest osud přízniv.“

To jsou vyhlídky.

Děsím se, co bude za rok.